



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1061 ²	Μεγάλῃ Τετάρτῃ βράδῃ 12 Ἀπριλίου 2017 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Περὶ φιλαργυρίας

«Βλέπε, χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνῃ χρησάμενον» (τροπ. ὄρθρ. Μ. Πέμ.)

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει τέσσερα πράγματα· τὸν ἱερό νιπτῆρα, τὴν παράδοσι τῆς θείας εὐχαριστίας, τὴν ὑπερφυᾶ προσευχή, καὶ τὴν προδοσίᾳ τοῦ Ἰούδα. Γιὰ τὸ τέταρτο θὰ εἶνε ὁ λόγος· θὰ ποῦμε λίγα λόγια περὶ **Ἰούδα**.

Τί ἦταν ὁ Ἰούδας; Ἐνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, ποὺ τοὺς εἴλκυσε ἡ διδασκαλία του, ὁ βίος του, τὰ θαύματά του. Τὸν Ἰούδα ἴσως τὸν εἴλκυσε καὶ κάποια **φιλοδοξία**, ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Χριστὸς μὲ τὴ δύναμι ποὺ εἶχε σὲ λίγο θὰ σάρωνε τὶς λεγεῶνες τῆς Ῥώμης, θὰ ἐλευθέρωνε τὴν Παλαιστίνη ἀπ' τοὺς κατακτητὰς, θὰ γινόταν βασιλιάς ἀνώτερος ἀπὸ τὸ Δαυὶδ καὶ τὸ Σολομῶντα, καὶ θὰ ἴδρυνε μιὰ παγκόσμια αὐτοκρατορία μὲ πρωτεύουσα τὰ Ἱεροσόλυμα. Παράξενα φαίνονται αὐτά; Ἀλλὰ καὶ μέχρι σήμερα **οἱ Ἑβραῖοι** αὐτὸ τὸ ὄνειρο ἔχουν· νὰ κυβερνήσουν ὅλη τὴν ὑφήλιο. Τέτοια ἰδέα ἔχουν καὶ **οἱ χιλιασταί**, ὅταν μιλοῦν περὶ χιλιετοῦς βασιλείας.

Ἦξερε ὁ Χριστὸς ποιὸς εἶνε ὁ Ἰούδας. Κι ὅταν στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ –αὐτὴ εἶνε μία ἀπὸ τὶς πιὸ συγκλονιστικὲς σκηνὲς τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου– ὁ Ἰούδας πλησίασε καὶ τὸν φίλησε (εἶχε συμφωνήσει νὰ τὸν ὑποδείξει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο), ὁ Χριστὸς τί τοῦ εἶπε, «Βρὲ προδότῃ, βρὲ ἀχάριστε, βρὲ ζῶν, βρὲ ἀλήτῃ...»; Τίποτε ἀπὸ αὐτά. –Φίλε, «**φιλήματι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδίδως;**» (Ματθ. 26,50. Λουκ. 22,48). Αὐτὴ ἡ **εὐγένεια τοῦ Χριστοῦ** ἔπρεπε νὰ τὸν συγκινήσει. Εἶνε συγκλονιστικὴ, καὶ ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα συμπεριφορᾶς καὶ γιὰ μᾶς ἀπέναντι στοὺς ἐχθροὺς μας, ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Χαρακτηριστικὸ εἶνε, ὅτι ὁ Ἰούδας δὲν ἔδωσε ποτὲ ἀφορμὴ στὸ Χριστὸ νὰ τοῦ κἀνῃ καμμιά παρατήρησι, ὅπως ἔκανε στὸν Πέτρο,

στὸν Ἰάκωβο καὶ στὸν Ἰωάννη. Ἦταν μιὰ σκοτεινὴ καὶ **ἀνεκδήλωτῃ ὕπαρξι**.

Ξέρετε πῶς ἔμοιαζε ὁ Ἰούδας; Ἐξωτερικὰ φαινόταν ἅγιος, ἀλλὰ μέσ' στὰ βάθη τῆς καρδιάς του εἶχε μικρόβιο. Ποιὸ μικρόβιο; Τὸ μικρόβιο τῆς φιλαργυρίας. Εἶχε ἀγάπη στὰ χρήματα. Ἐν τούτοις ὁ Χριστὸς τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὰ οἰκονομικά. Ἦταν ταμίας. Καὶ ὅταν ἔπεφταν λεφτὰ στὸ ταμεῖο, αἰσθανόταν χαρὰ· ὅταν ἀναγκαζόταν νὰ βγάλῃ λεφτὰ, στενοχωριόταν. Ἡ **φιλαργυρία** ὅμως ἦταν ἡ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ· ποῦ θὰ ἔφθανε στὸ τέλος!...

Ὁ σατανᾶς, γνωρίζοντας τὸ ἀσθενὲς του σημεῖο, τὸν ἔβαλε νὰ παίρῃ κάτι μικρὰ ποσά. –Ἵπηρετῶ, σοῦ λέει, ταμίας εἶμαι, κοπιάζω· πρέπει κάτι νὰ παίρνω κ' ἐγώ... Ἀλλὰ εἴτε κλέψης ἕνα ἑκατομμύριο εἴτε κλέψης δέκα δραχμὲς, **κλοπὴ** εἶνε. Ἦχουν μάλιστα ἰδιαίτερη σημασία οἱ περιπτώσεις μικροκλοπῶν. Δάσκαλος ποὺ βλέπει παιδὶ νὰ κλέβῃ μολύβια, καταλαβαίνει ὅτι, ἐὰν δὲν τὸ προσέξουμε, τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ μέγας κλέφτης. Πόση σημασία ἔχουν μικροπράγματα ποὺ τὰ παρατρέχουμε!

Ἔτσι κι ὁ Ἰούδας. Ἄρχισε ἀπὸ μικροποσὰ κ' ἔφθασε νὰ δημιουργήσῃ πλέον μιὰ νοσηρὴ κατάστασι στὴν ψυχὴ του· νὰ γίνῃ κλέφτης. Καὶ μόνο κλέφτης; Καὶ ὑποκριτὴς (συγγενεῖουν αὐτά). Ἐνῶ ἦταν κλέφτης, φαινόταν ἐλεήμων. Ὅταν ἡ ἁμαρτωλὴ γυναῖκα ἄλειψε μὲ πολὺτιμο μύρο τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἰούδας τί εἶπε· Τόσα χρήματα, δὲν ἦταν προτιμότερο νὰ τὰ δίναμε ἐλεημοσύνη;... Ἦθελε νὰ τὰ βάλῃ στὸ χέρι. Μεγάλῃ ἁμαρτία ἡ **ὑποκρισία**, νὰ εἶσαι κλέφτης καὶ νὰ φαίνεσαι ἐλεήμων. Ὁ ὑποκριτὴς βρίσκεται στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ὑποκρισία ὁ Ἰούδας ἔφθασε στὴν **προδοσία**. Ὅπως ἂν ἀφήσῃς μιὰ σφαῖρα ἀπὸ μιὰ κορυφὴ κατρακυλάει μέχρι ποὺ πέφτει στὴ θάλασσα, ἔτσι κι αὐτός· ἄρχισε ἀπὸ

τῆ φιλαργυρία καὶ κατακυλώντας ἔφθασε νὰ πουλήσῃ – ποιόν; «τὸν Ἀτίμητον»! (ἀπόστ. αἰν. Μ. Πέμ.). Καὶ τὸν πούλησε γιὰ τριάντα ἀργύρια, ἀσήμαντο δηλαδὴ ποσὸ μὲ τὸ ὁποῖο ἀγόραζαν τότε δούλους στὰ ἀνθρωποπάζαρα.

Καὶ μετὰ; Ἦ, μετὰ αἰσθάνθηκε **τύψεις**, τὸν κέντησε ἡ **συνείδησί του**. – Πῶ πω, λέει, τί ἔκανα!... Μετανόησε, ἀλλὰ δὲν ἦταν τελεία ἢ μετάνοιά του. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Ἦπρεπε νὰ προλάβῃ. Εἶχε χρόνο· ὁ Χριστὸς ἦταν ἀκόμα στὸ σταυρό. Τρέξε, Ἰουδα! καὶ τὰ λεπτὰ ἔχουν σημασία· κοντεύει ὁ Χριστὸς νὰ πῆ τὸ «*Τετέλεσται*» (Ἰω. 19,30), κ' ἔχει ἤδη συγχωρήσει τὸ ληστὴ – τρέξε!... Δὲν πῆγε. Ἦν πῆγαινε – λένε οἱ πατέρες– καὶ ζητοῦσε συγγνώμη, νὰ εἴστε βέβαιοι ὁ Χριστὸς θὰ τὸν συγχωροῦσε.

Ἄλλὰ τί ἔκανε; Ὁ διάβολος τὸν ὠδήγησε ἀπὸ γκρεμὸ σὲ γκρεμὸ. Φιλαργυρία, κλοπὴ, ὑποκρισία, προδοσία, καὶ μετὰ ὁ χειρότερος κρημνός· ἡ **ἀπόγνωσις**, ἡ ἀπελπισία. Ἀπελπίστηκε. Ἦτσι κάνει ὁ σατανᾶς· πρὶν τὴν ἁμαρτία σοῦ λέει «Δὲν εἶνε τίποτα». Μετὰ ὅμως τὸ χαλίκι τὸ κάνει βουνό. «Τί ἔκανες!», σοῦ λέει, «τώρα δὲν ὑπάρχει γιὰ σένα σωτηρία». Καὶ ὅμως ὑπάρχει· ἀρκεῖ νὰ μετανόησῃς.

Τέλος ὁ Ἰουδας κατέληξε στὸν ὀλέθριο γκρεμὸ πού λέγεται **αὐτοκτονία**. Πῆγε κι αὐτοκτόνησε. Πῆρε ἓνα σκοινὶ καὶ κρεμάστηκε. Ἄλλὰ τὸ σκοινὶ ἔσπασε καὶ πέφτοντας ἀνοιξαν τὰ σπλάχνα καὶ χύθηκαν τὰ ἐντόσθιά του. Προβλέποντας ὁ Χριστὸς τὸ τέλος τοῦ Ἰουδα, εἶχε πεῖ· Προτιμότερο νὰ μὴ ἐγεννᾶτο ὁ ἄνθρωπος οὗτος· ἦταν προτιμότερο νὰ μὴ γεννηθῆ ὁ ἄνθρωπος αὐτός (Ματθ. 26,24. Μάρκ. 14,21).

* * *

Τέτοιο ἦταν τὸ τέλος τοῦ Ἰουδα, καὶ πολλὰ μᾶς διδάσκει. Πρέπει, ἀγαπητοί μου, νὰ προσέξουμε. Γιατὶ μέσ' στὰ βάθη τῆς καρδιάς μας κρύβεται ἓνας Ἰουδας! Ἦπρεπε νὰ κάνω κ' ἔνα ἄλλο κήρυγμα γιὰ νὰ σᾶς δείξω, ὅτι **καθένας ἀπὸ μᾶς εἶνε Ἰουδας**. Στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχουν τὰ τρία μικρόβια τῆς ἁμαρτίας· ἓνα εἶνε ἡ φιλοδοξία, τὸ νὰ πατήσουμε πάνω στὰ πτώματα τῶν ἄλλων γιὰ ν' ἀνεβούμε· τὸ δεύτερο εἶνε ἡ φιληδονία, νὰ ρουφήξουμε μὲ ὅλες τὶς αἰσθήσεις ὅλες τὶς ἡδονές· καὶ τὸ τρίτο καὶ χειρότερο ἢ φιλαργυρία, ἢ ἀγάπη τοῦ χρήματος. Δαίμονας μεγάλος!

Ποιός, σήμερα μάλιστα, μπορεῖ νὰ πῆ, ὅτι εἶνε ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὴ φιλαργυρία; Ψέματα λέμε πὼς ἀγαπᾶμε τὸ Χριστό· τὸ χρυσὸ ἀγαπᾶμε, Ἰουδες εἴμαστε. Ἀσπαζόμαστε τὸ Χριστό, ἀλλὰ γιὰ μερικά χρήματα τὸν προδίδουμε. Πηγαίετε στὰ δικαστήρια νὰ δῆτε·

γιὰ τὸ χρήμα ἀπλώνουν τὰ χέρια καὶ παλαμίζουν τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο. Γιὰ τὸ «*μαμωνᾶ*» (Ματθ. 6,24) καὶ γιὰ μικροδιαφορὲς σκοτώνουν· μὲ τὴν καραμπίνα πού σκοτώνουν ἀγριογούρουνα, σκοτώνει ὁ ἄλλος τὸ γείτονά του, τὸν ἀδελφὸ του. Γιὰ τὸ χρήμα πουλάει ἡ γυναῖκα τὴν τιμὴ της. Γιὰ τὸ χρήμα πουλάει ὁ ὑπάλληλος τὴ συνείδησί του. Γιὰ τὸ χρήμα πουλάει ὁ Ἕλληνας τὴν πατρίδα του. Γιὰ τὸ χρήμα πουλάει ὁ ῥασοφόρος τὴ θρησκεία, πουλάει τὸ Χριστὸ ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων. Πόσο ἀγῶνα ἔχω κάνει γιὰ νὰ κοποῦν **τὰ τυχερὰ τῶν παπάδων!** Τὸ εἶπαμε, τὸ γράψαμε· αὐτὰ εἶνε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰουδα, εἶνε Χριστεμπόριο. Ἀπ' αὐτὰ βρίσκουν ἀφορμὴ οἱ χιλιασταὶ καὶ οἱ ἄθεοι νὰ λένε –κ' ἔχουν δίκιο σ' αὐτό–, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶνε «*μαγαζὶ τῶν παπάδων*».

Φταίμε ὅλοι γι' αὐτό. Γι' αὐτὸ εἶπα, ὅτι ὁ Ἰουδας δὲν εἶνε πλέον ἓνας, ἀλλὰ ἔχει συντροφία, μεγάλη συντροφία, ὅλους ὅσοι λατρεύουν τὰ ἀργύρια. Ἦ φιλαργυρία, **νόσος φοβερὰ**, «*ρίζα πάντων τῶν κακῶν*», πού λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Α' Τιμ. 6,10)!

Φάρμακο ὑπάρχει; **Ἦ ὑπάρχει φάρμακο**. Ἄλλὰ τί νὰ τὸ κάνῃς, ὅταν ὁ ἄρρωστος δὲν θέλῃ νὰ τὸ πάρῃ; Θὰ πεθάνῃ. Φάρμακο δοκιμασμένο εἶνε – μία λέξις· φονεύει - ξεπατώνει τὰ μικρόβια τῆς φιλαργυρίας· εἶνε ἡ **ἐλεημοσύνη!** Ἄλλὰ ἐλεημοσύνη ὄχι ὅπως τὴ νομίζουμε ἐμεῖς, νὰ δώσουμε δηλαδὴ τίποτα ψίχουλα. Ὁ Χριστὸς ἐννοεῖ μεγάλα πράγματα. Θυμηθῆτε τί εἶπε σ' ἓνα φιλάργυρο. Τοῦ λέει ὁ φιλάργυρος· –Θέλω νὰ σωθῶ. –Πολὺ καλά, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Κύριος· «*πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς...*» (Ματθ. 19,21).

Ποιός τὸ ἐφαρμόζει; Γελοῦν καὶ κοροϊδεύουν. Κράτησέ τα λοιπὸν τὰ χρήματά σου, κ' ἔρχεται τὴ νύχτα ὁ τρομοκράτης καὶ σὲ σκοτώνει γιὰ νὰ τὰ πάρῃ. Ἦτσι ἡ φιλαργυρία γίνεται ἀγχόνη, αὐτοκτονία, καταστροφή, **ἀπώλεια**. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας λέει· «*Βλέπε, χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον...*»· βλέπε, φιλάργυρε, τὸ τέλος τοῦ Ἰουδα καὶ μετανόησε (τροπ. ὄρθρ. Μ. Πέμ.).

Ἦς προσέξουμε, ἀδελφοί μου, γιατί ὅλοι ἔχουμε τὸ μικρόβιο τῆς φιλαργυρίας. Τώρα τὶς ἄγιες ἡμέρες **ἄς φανοῦμε γενναῖοι**. Μὴ κοιτάζεις μόνο τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ σου· φανοῦ γενναῖος, ἐφάρμοσε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Εἶθε ὁ Κύριος νὰ δώσῃ σ' ἐμᾶς **μετάνοια** καὶ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴ φιλαργυρία, πού ὠδήγησε τὸν Ἰουδα στὴν ἀπόγνωσι, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν ὑπάρχει τίποτε χειρότερο στὸν κόσμο.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**